

(1931 -)

RASİN TEKELİ

1931'de Tire'de dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Tire'de bitirdi. 1948'de terzilik mesleğine başladı. 1980'lerde ise zeytinyağı ticaretiyle meşgul oldu. 1957 yılında Risale-i Nur'u tanıdı.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaret ederek onunla tanışma bahtiyarlığına eren Rasin Tekeli Ağabey üç defa tutuklanmıştır. Tire'deki ilk Risale-i Nur dersleri onun dükkânında yapılmaya başlanmıştır.

Tire'de Rasin Tekeli ve Saim Köseoğlu iki eski dost. Bugün ikisi de hayatta. İkisinin de hatıralarını kitaplarımıza aldık. Zira bu hatıralar birbirini tamamlar mahiyettedir. Anlatılanlar bir bakıma, Yeşil Tire'nin yakın tarih, iman ve Kur'an hizmetlerinin tarihçesidir. Aynı zamanda bu hatıralarda Ahmed Feyzi Kul, Muzaffer Arslan, Kemal Hepşen gibi Ağabey'lerimizin de unutulmaz fedakârlıklarına şahid olacağız.

Rasin Ağabey'in hatıralarını, hem görüntülü, hem sesli olarak kaydettik. Sonradan kendi el yazısı ile yazarak verdiği hatıralarını -bazı düzenlemelerden sonra- bizzat kendisi tashih etmiştir.

Rasin Tekeli Anlatıyor

MUZAFFER ARSLAN VE KEMAL HEPŞEN VESİLE OLDU

Risale-i Nur'u 1957 senesinde bir lutf-u İlâhi olarak tanıdım. Rabbime şükürümde âcizim. Şahsımı nazara vermek için değil hizmet hesabına, Ömer Özcan Kardeşimizin talebi üzerine, Üstad Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaretimi ve yaşadığım bazı hapishane hatıralarını anlatmaya çalışacağım. İnşallah alınacak dersler ve mesajlar çıkar.

1957 senesinde, askerden yeni gelmiştim. Bir ara İzmir'de bulunan bir arkadaşımı ziyarete gittim. Bir yaz günüydü. Yatsı namazını Basmane Çorakkapı Camii'nde kıldım. Tam arkadaşımın evine giderken, hemşerim Tireli Kemal Hepşen Ağabey beni çağırdı. Kemal Hepşen Tirelidir, ama İzmir'de pamuk eksperisi olarak çalışıyordu. İzmir'de bir ev tutmuş bekâr olarak kalıyordu. Bir kahveye oturduk, çay içtik, dini sohbetler yapıldı. Kemal Ağabey'in yanında birisi vardı. Sonradan öğrendim ki, O, Muzaffer Arslan Ağabey'miş. Bir müddet daha sohbetten sonra, Muzaffer Ağabey benim alakamı gördü ve: "Kemal senin evine gidelim" dedi ve gittik. O gece geç vakitlere kadar bana Risale-i Nur'u ve Üstad Bediüzzaman'ı anlattılar. Ben sordum, Muzaffer Arslan Ağabey cevap verdi. Çok etkilenmiştim. Bu yaşma kadar ailemden aldığım dini bilgilerime ve okuduğum Kur'an meallerine ters düşen bir şey de görmemişim. O gün Muzaffer Ağabeyden; 'Küçük Sözler, İhlâs ve Uhuvvet Risaleleri'ni aldım.

O akşam, "insanların dünya ve Ahiret saadetini üç şey temin eder" mealindeki dersimi özetlemiştim. Bunlar:

**Rasin Tekeli'nin terzi dükkanı.
Tire'de ilk toplu derslerin yapıldığı yer (22.03.1960)**

1- Tahkiki imanı elde eden Allah'a ve Peygambere itaat eder. 2- Namaz sizi her kötülükten korur ve temizler. 3- Hizmetleri ve amelleri sadece Allah rızası için yapmak, başka gaye gütmemek. Çok hoşuma gitmişti. Onun için Risale-i Nur'u okumaya karar verdim. Tabii içinde Arapça ve Farsça olduğu için başlangıçta anlamakta zorluk çekiyordum.

TERZİ DÜKKÂNIM TİRE'NİN İLK DERSANE-İ NURİYESİ OLMUŞ OLDU

Tire'ye döndüm. Kemal Hepşen hafta sonları Tire'ye annesinin yanına ziyarete geliyordu. Onu bir gün dükkânıma davet ettim. Dedim: "Ben bunları anlayamıyorum, beraber okuyalım." Sonra her cumartesi terzi dükkânımda dersler yapmaya başladık. Kısa bir süre sonra Muzaffer Arslan Ağabey'i de getirdi. O akşam, işlerimi, çıraklarımı tatil ettim. Kahveden sandalyeler getirttim. Dükkânım iki katlı binanın İkinci katında olduğundan kötü niyetlilere karşı pek nazar-ı dikkati çekmiyordu. Mahmut Akalın, Zühtü Akyol, Saim Köseoğlu, Mehmet Zincirci, Ali İncekara, Mustafa Beyaz gibi gelecekte hizmetin çekirdeğini teşkil edecek olan dostlarımızı, arkadaşlarımızı davet ettik.

Rasin Tekeli'nin evindeyiz. Tire

Muzaffer Arslan Ağabey 5. Şua'yı okudu. Üst üste üç gün boyunca okudu onu. Gündüzleri esnafı dolaşıyorlardı. Muzaffer Ağabey, bunları isteyenlere satarsın diyerek giderken de bir miktar kitap bıraktı dükkânıma. Böylece on beş yirmi kişilik dersler yapılmaya başlandı. Terzi dükkânım Tire'nin ilk dersane-i nuriyesi olmuş oldu elhamdulillah. Gelecekte yeşerip ağaç olacak nur tohumları atılmaya başlamıştı. Daha sonraki günlerde daire genişledi. Evlerde de dersler yapılmaya başlandı.

YANGINI MUZAFFER ARSLAN SÖNDÜRDÜ

Bir gün bir arkadaşım geldi yanıma. Ona kitaplardan tavsiye ettim. Bana: "Yahu bu Zat'a selam verenleri bile içeriye alıyorlar, sen korkmuyor musun?" diye bir evham verdi bana. Allah'ın hikmeti ertesi gün Muzaffer Ağabey geldi Tire'ye. Hem de elinde 'kaziye-i muhkeme' kararlarıyla, Diyanet İşleri'nin müspet raporlarıyla geldi. Sanki hadiseyi görmüştü. Bana: "Eğer sana bir şey diyen olursa bunları gösterirsin" dedi. Benim evhamımdan haberi yoktu. Yalnız ben bir gece evvel apaçık bir rüya

görmüştüm: Dükkânımda bir yangın çıkmıştı. Birden Muzaffer Ağabey geldi. Bir kova su aldı döktü ve yangın söndü. İşte tam ertesi gün kararlarla çıkıp geldi. Bu hadise 1957'de oldu. 57 senesi bizim çok hareketli senemizdi. Hem ilk defa tanışmışız, hem de genç, dinamik ve hareketliyiz. Bundan sonra artık bizim dükkân dar gelmeye başlamıştı. Saim Köseoğlu, Mehmet Zincirci ve Zühtü Akyol Ağabey'lerin evlerinde de dersler başladı. Haftada iki sefer ders yapıyorduk.

AHMED FEYZİ AĞABEY TİRE'YE İLK KEZ 1948'DE GELMİŞ

Ahmed Feyzi ve Kardeşi Mehmed Emin Kul Ağabey'ler de sıkça gelmeye başladılar Tire'ye. Ahmed Feyzi Ağabey daha evvel 1948'de Tire'ye gelmeye başlamış. Kapaklı sepetlerle çok risaleler getirmiş o zamanki Ali Ülker, Çakır Hasan gibi gençlere. Kahvede Risaleleri tanıtmış. Ama korktuklarından dolayı bu işi devam ettirememişler. Onun için Ahmed Feyzi Ağabey: "Kemal, ben çok çalıştım ama demek ki bu iş size nasip olacaktı..." demişti. Kemal Hepşen ise 1955-56'lı yıllarda tanışmış Risale-i Nur'u. 1957'de bizim de tanımamızla hizmet, cemaati bir yapıya büründü. Bu arada İzmir'de Mustafa Birlik Ağabey'le de sürekli irtibat halinde idik.

Hizmetler böyle devam ederken 10 Mart 1959'da Tire Kaymakamlığı'na bir dilekçe ile müracaat ettik. Dilekçede: "Paşa ve Gazozhane Camisinde; Ömer Nasuhi Bilmen'in Büyük İslam İlmihali ile Risale-i Nur'daki Sözler Mecmuasından, iman hakikatlerini izah eden dersler yapmak istediğimizi..." belirttik. Diyanet Reisliği'nin Müşavere Heyeti'nin 23.05.1956 ve 26.05.1958 tarihli rapor suretlerini de ilişikte sunduk. Dilekçemiz kabul edildi. Müftülüğün de tensip ettiği bir hoca nezaretinde 19 Mart 1959'da derslere başladık. Ramazan boyunca devam etti. Daha çok Kemal Hepşen okurdu. Bu dersler halka açıldı. Hatta 1960 senesinde biz de mahkemede öğrendik ki, Bayındır Kaymakamı ile Karakol Kumandanı da gelmiş bizi dinlemeye.

Birkaç derste Ahmed Feyzi Ağabey de bulundu. Onun izah tarzı cemaate çok tesir ediyordu. O, malûm uyuklar gibi otururdu. Bir soru soruldu mu, birden şahlanır, hitabetine millet çok şaşırırdı.

ÜSTAD HAZRETLERİ'Nİ ZİYARETİM

1958'de Üstad'ı ziyaret etmeye karar verdik. Kemal Hepşen ve Saim Köseoğlu ile birlikte yola çıktık. Torbalı'ya kadar gittikten sonra, orada, Tireli bir arkadaşına rast geldik. Burdur'a gidiyormuş. Saim Ağabey, "biz Üstad'a gidiyoruz" diye ona anlatınca, ben biraz evhamlandım. Kimsenin bu ziyareti bilmesini istemiyordum. O sebeple geri döndüm. Saim Ağabey'leri Isparta'da Salih Özcan Ağabey'ler bekleyecekti. Onlar gittiler.

Aradan bir sene geçti. Sene 1959. İzmir'de Mustafa Birlik'in dükkânındayız. Bana: "Üstad'a gideceğiz, gelir misin?" dediler. Mustafa Birlik, İzmir Basmane'de Gönen Palas Oteli'nin sahibi Mehmet Metin, Nazilli'den İşportacı Mehmet isimli bir kardeş ve İzmir Ticaret Lisesi'nde okuyan şarklı iki talebe vardı. Onlar İzmir'de dersanede kalıyorlardı. Toplam altı kişiydik. 29 Ağustos'ta Emirdağ'a vardık. Çalışkanların dükkânından Üstad'ın evine haber gönderdik. Üstad'ın hasta olduğu, ziyaretçi kabul etmediği haberi geldi. Mustafa Birlik Ağabey: "Benim selamımı söyleyin, içimizde yeni kardeşlerimiz var, mutlaka ziyaret edelim..." diye haber gönderdi. "Madem öyle, onar adım ara ile gelinsin" diye haber geldi. O dönemde sıkıntılı günler yaşanıyordu. Gazeteler devamlı kıskırtıyor, Üstad takip ediliyordu. Tedbire ihtiyaç vardı.

Kapıda Bayram Yüksel Ağabey karşımıza çıkarak, "Üstad'ın elini öpmeyin ve yüzüne de dikkatli bakmayın..." diye tembih etti. Üstad mütevazı bir odada karyolada yatıyordu. Elini öpmeden diz çöküp oturduk. Sesi çok az çıkıyordu. Başucunda Mustafa Sungur Ağabey vardı. O, Üstad'ın sözlerini bize açıklıyordu. Üstad; "Sefa geldiniz" dedi. İsimlerimizi ve memleketlerimizi sordu. "Bu ziyaretleriniz bana hediye hükmüne geçiyor, bu da beni rahatsız ediyor. Risale-i Nur'u okursanız, beni ziyaret etmiş gibi olursunuz..." dedi. Biz: "Üstad'ım, biz ticaretle uğraşıyoruz. Geçerken Üstad'ımıza bir uğrayalım diye geldik" dedik.

Rasin Tekeli'nin terzi dükkânında Sözler kitabından ders okunuyor. 22.03.1960 TİRE

Sonra Üstad, müstakil basılmış geniş boyutlu bir “Konferans Kitabı” getirtti. Oradan Reis-i Cumhur ve Başvekil’e gönderilen mektuptan “ikinci vesile”yi Sungur Ağabey’e okuttu. Bu mektupta Üstad, Şark Üniversitesi’nin ehemmiyetinden bahsetmektedir. Orada şark insanını kalkındıracak ve menfi milliyetçiliği bertaraf edecek olanın hiss-i dini olduğunu izah ediyor. Mektubun tamamı Emirdağ Lâhikası’nın ikinci kısmında yer alıyordu.

Sonra Üstad birden yattığı yerden doğrulup diz çöktü. Sungur Ağabey aradan çıkmıştı: “Küfr-ü mutlakın belden aşağısına felç gelmiştir. Bundan sonra bir şey yapamazlar. Ancak vaziyeti muhafazaya çalışırlar...” dedikten sonra, içimizde bulunan Ticaret Lisesi’nde okuyan iki talebeye doğru döndü ve onlara hitaben: “Sizler, yarın muallim olacaksınız, eğer talebelerinizin imanını kurtarırsanız, onların alây-ı illiyine çıkmalarına sebep olursunuz. Bunu yapmazsanız esfel-i safiline düşerler. Birincisinde mükâfat. İkincisinde ise mücazat kazanırsınız. Eskiden bu vazifeyi hocalar yapıyordu. Şimdi sizlere kaldı. Bu şuurla çalışın...” dedi.

Sungur Ağabey’e: “Keçeli bu kardeşlerin isimlerini yaz, onları her sabah duama alıyorum” dedi. Başucunda asılı olan kitabına yazdırdı. “Size müsaade ediyorum. İnşallah İzmir’e gelip iade-i ziyarette bulunurum” dedi. Ayrıldık. Vakit geç olduğundan araba yoktu. Ceylan Çalışkan bizi Emirdağ’dan Afyon’a kadar getirdi. Bu şekilde Üstad’ımıza ziyaretimiz gerçekleşmiş oldu. Üstad’a doyamamıştık. İlk fırsatta tekrar gitmek istiyordum. Ramazandan sonra gitmeyi planlıyorduk. Fakat kısmet değilmiş. Üstad’ımız 23 Mart 1960’da ebedi âleme göç etti. Malum Ramazan ayının 25. gecesi idi.

27 MAYIS 1960 İHTİLALİNDEN SONRA TİRE

27 Mayıs 1960’da ihtilal oldu. Demokratlar hemen tevkif edilmeye başlandı. Bize ne zaman sıra gelecek diye bekliyorduk. Herkes dağılmış, derslere ara verilmişti. O sırada bir rüya gördüm: Beni Üstad’ın kabrine götürdüler, ‘Üstad konuşacak, korkma’ dediler. Üstad: ‘Risaleleri okuduğunuz müddetçe beni anlarsınız’ dedi. Bunu Camii İmamına sorduk: “Üstad sizin Risaleleri okumanızı emrediyor, hemen başlayın” dedi. Biz de henüz tanınmayan Necati Buharalı, Sami Cezayirli gibi arkadaşların evlerinde derslere tekrar başladık.

Ben ihtilaldan sonra menenjit hastalığına yakalanmış, evde yatıyordum. 17 Temmuz’da evimde arama yaptılar. Ağabeyim ‘hapiste yatamaz’ diye rapor almıştı. Onun için beni hastaneye aldılar ve başıma nöbetçi jandarma dikteler. Sekiz kişi tevkif edilmişti. Bunlar: Kemal Hepşen, Saim Köseoğlu, Dr. Sıtkı Güneş, Hâfız Rasih Güvenç, Mehmet Aksoy, Mustafa Beyaz, Zühtü Akyol, Rasin Tekeli. Cezaevi hınca hınç dolmuş olduğundan bizim kardeşlerimiz, tuvalete giden dar koridorda ayakları duvara kaldırılarak beton üzerine yatırılmıştı. Üç gün sonra tahliye olundu.

Tire’de Dr. Ziya Ersay isminde biri vardı. Bizleri şikâyet etti. Kendisi masondu ve çok aleyhimizde idi. Mahkemede aleyhimizde şahit olarak dinleniyordu. Hatta bir ara bizim için: “Bu arkadaşların yeri burası değil, akıl hastanesidir” dedi. Av. Ömer Lütfi Bozçalı ayağa kalktı, yüksek sesle: “Hâkim Bey, bu şahidin sözlerini kendisine iade ediyorum” dedi. Yirmi şahit dinlendi.

Nur Talebeleri Tire Hapishanesinde, oturan soldan ikinci Rasin Tekeli

Birkaç celseden sonra 23.11.1960'da af kapsamına dâhil olduk. Fakat o günlerde, "bize de nurcu derler" diye, bizi görünce yollarını değiştirenler oluyordu. Selamlaşmayı kesenler de vardı.

Bu aralarda, bu Kadın Doğum Doktoru Ziya Ersay, Altındağ Müftüsü Turan Dursun'u Tire'ye getirdi. Ben de orada bulunuyordum. (Bu hadise Tireli Saim Köseoğlu'nun hatıralarında aynı şekilde anlatıldığı için oraya havale ediyorum. Ömer Özcan)

Dr. Ziya Ersay bizimle çok uğraştı. 1964'te Tire Gazetesi'nde Üstad aleyhinde yazılar yazdı. Sonradan bunu kitap haline getirdi. Hatta bu kitabı bütün kütüphanelere de bizzat kendisi dağıtmış. Biz onun makalelerini nazara alarak savcılığa, "Risale-i Nur'u okuduğumuzu, onun dediği gibi olmadığını, elinde vesikası varsa bize göstermesini..." şeklinde bir dilekçe verdik. Bu hadiseler Risale-i Nur'un inkişafına sebep oluyordu. Cemaat gittikçe genişliyordu. Birçok kardeşin evinde dersler yapılmaya başlamıştı.

Dr. Ziya bir müddet sonra İzmir'e tayin edildi. Orada Risale-i Nur'un tokadını yemiş, çok sıkıntılı bir hayat geçirerek ölmüş.

GARDİYAN: KEŞKE BİR GRUP "NURCU" DAHA GELSE

25 Nisan 1965'de terzi dükkânımda ders yaparken polisler baskın yaptı. Bu olay şöyle gelişmişti: 1965'de daire genişlemişti. Birçok evde dersler yapılmaya başlanmıştı. Bu arada Kavakdibinde Ahmed Kabakoğlu'nun evinde dersler yapıyorduk. Bu böyle devam ederken Raif (Abdünnur) Keseli askerde olan ağabeyine mektup yazmış. Buradaki hizmetleri, faaliyetleri anlatmış. Dersler yapıyoruz diye tafsilat vermiş. Asker mektupları açıldığı için mektup savcıya intikal ettirilmiş. Savcı Tire'ye telgrafla bildiriyor. Raif'i götürdüler. Bizim haberimiz oldu. Benim dükkânda toplandık. Ne yapalım diye düşündük. Dedim: "İzmir'e telefon edelim, Mustafa Birlik Ağabey'e haber verelim" ve çarşıya telefon etmek için indim. Baktım emniyet âmiri polislerle beraber benim dükkâna çıkıyor. Arkalarından ben de çıktım. Arkadaşlar Risale-Nur dersi yapıyorlardı. Yani cürm-ü meşhut gerçekleşmişti! Ben kitapları kumaşların arasında saklıyordum. Onları bulamadılar. Tavan arasına çıkmak için geçit vardı. Emniyet amiri: "Tavan arasında var mı?" dedi. "Bilmiyorum var mı?" dedim. Oraya polis çıkardı. Eskimez yazı risaleler vardı, onları aldılar.

Kitaplarla beraber emniyete gittik, ifadelerimiz alındı. O akşam evlerimizde yattık. Fakat ertesi gün bizi tevkif ettiler. Saim Köseoğlu, Abdünnur Keseli, Ahmet Kabakoğlu, Zühtü Akyol, Mustafa Öner, Nihat Kurtça, Rasin Tekeli ile birlikte yedi kişiydik. Yaklaşık iki hafta süre ile Tire Cezaevi'nde kaldık.

Av. Bekir Berk vekâletimizi almaya gelmişti: "Sizi mi müdafaa edeyim. Yoksa Risale-i Nur'u mu?" diye sordu. "Elbette ki Risale-i Nur" dedik. Aramızda biraz beşerî sıkıntı olmuştu. Sen yaptın, o yaptı gibi. Allah rahmet etsin, Bekir Bey: "Üstad'ımızın buyurduğu gibi; Nur Talebeleri'nin hatt-ı hareketi, bir dest-i inayet tarafından tanzim edilmektedir. Siz kendiliğinizden buraya gelmediniz. Burada hizmetiniz var" dedi. Hadisenin hizmetlere vesilelik yönünü anlatmaya çalıştı bizlere. İyi de oldu.

Bir gün savcı koğuşa geldi. "Siz Kur'an okumazsınız" dedi. Yanımda küçük bir Kur'an vardı. Gösterdim ve ona dedim: "Biz hem Kur'an-ı Kerim okuruz. Hem de onun manevî bir tefsiri olan Risale-i Nur'u okuruz."

İki hafta sonra, 10 Mayıs'ta, bizi Ödemiş'te bulunan Ağır Cezahlının yattığı cezaevine götürdüler. Tire'de cezaevi vardı. Ancak ağır cezalı mahkûmlar Ödemiş'e gönderiliyordu. Orası ise çok ilkel şartları olan bir yerdi. Cenab-ı Hak bize sabır ve genişlik verdi ve kısa sürece alıştık elhamdülillah.

Bizi 5. koğuşa verdiler. Orada seksen beş kişilik mevcudumuz vardı. İdamlıklar, müebbetlikler vardı. Koğuşumuz büyükçe bir salondu. Yataklarımızı ortaya yere serdik, diğer mahkûmlar kenarlardaydı. Namazlarımızı cemaatle kılıyorduk. Diğer koğuşlarla da irtibatımız başladı. Cezaevi Kütüphanesi'nde 'Gençlik Rehberi' ve 'Meyve Risalesi' varmış. Onlarla hizmete başladık. Her gün cemaatimiz çoğalıyordu. Her birimiz bir grup mahkûmun yanına gidiyor, onlarla ilgileniyorduk. Neticede namaz kılmayan sadece üç kişi kaldı. Onlar da öldürme suçundan yatıyorlardı. "Allah bizi affetmez" diye ümitsizliğe düşmüşlerdi. Biz gelmeden sık sık hadiseler olmuş. Başgardıyan: "Keşke bir grup nurcu daha gelse de diğer koğuşlara versem" diyordu. Kardeşlerden birçok ziyaretçi geliyordu. Bize gelen hediyeleri biz mahkûmlara dağıtıyorduk. Bu ikram da onlara tesir ediyordu. Arap bir mahkûm vardı. Biz ona "Bilal-i Habeşî" derdik. Sesi de güzeldi. O bizim müezziniimiz olurdu.

10 Haziran'da duruşmamız vardı. Namaza yeni başlayanlardan bir arkadaş: "Siz bu gün tahliye olacaksınız. Çünkü rüyamda Peygamber Efendimizi gördüm. Hâkimlerin arkasında yeşil elbiselerle duruyordu" dedi.

Bizi diğer mahkûmlarla kelepçelediler. Süngülü jandarmalar nezaretinde yaya olarak hapishaneden adliyeye getirildik. Mahkeme salonu doluydu. Dışarıdan çok kardeşler gelmişti. Biz de daha evvel mahkemelere hep gider, kardeşleri yalnız bırakmazdık. Bu alaka mahkûm kardeşlere kuvvet veriyordu. Dükkânları kapatıp giderdik. O kadar kalabalık vardı ki, savcı gizli celse istedi. İfadelerimizde: "Risale-i Nur'un bizlerin imanını kuvvetlendirdiğini, Diyanet İşleri Müşavere Kurulu'nun Risale-i Nur hakkında müspet raporları bulunduğunu vs..." anlattık. Hâkimin kararları yazdırırken lehimize düzenlemeler yaptığını görüyorduk. Neticede savcı da tahliyemizi istedi. Mahkeme kabul etti. Duruşmamız ileri bir tarihe ertelendi. Mahkûmlarla vedalaşırken ağlıyorlardı: "Sizin çıktığınıza seviniyoruz. Fakat bizim de size ihtiyacımız vardı. Dinimizi öğretiyordunuz" diyerek ağlıyorlardı. Biz sonradan onları yine yalnız bırakmadık, ziyaretler yaparak irtibatı devam ettirdik. Bu mahkememiz affın şümülüne sokularak sona ermişti.

12 EYLÜL İHTİLALİNDEN SONRA TEKRAR HAPİSHANEYE

12 Eylül 1980'de ihtilal olmuştu. Biz ihtilaldan sonra da derslere evlerde devam ediyorduk. Fakat 6 Mart 1982'de, Tören Kurt'un evinde ders arasında çay içerken basıldık. İçimize bir bekçi geliyordu derslere. Meğer onu emniyet görevlendirmiş. Biz de zaten ondan şüphelenmiştik. Baskın oldu. Polisler evi sarmışlar, pencerelerden kapılardan içeriye daldılar. Tam altmış kişiydik. O tarihlerde az bir cemaat değildi. Bizi karakola götürdüler. Evlerimizi de aradılar. Önce benim evimi aramaya gideceklerdi. Ben ağabeyime: "Ağabey misafir gelecek, git eve haber ver" dedim. Evde meseleyi anlamışlar ve hemen kitapları kaldırıp tedbir almışlar. Bu şekilde polis nezaretinde her yeri aradılar. Sabaha kadar sorgularımız sürdü. Ertesi gün üç çocuğu bıraktılar. Bizleri de, elli yedi kişiyle birlikte tevkif edip, İzmir Gaziemir'deki Ulaştırma Askeri Birliği'ne gönderdiler. İkinci askerlik başlamıştı. Sabahları askerlerle birlikte kalkıp mıntıka temizliği yapıyor, karavanadan yiyorduk.

Gaziemir'de kaldığımız ilk gece kardeşlerimizden birisi rüyasında gökyüzünden yıldızlarla yazılı on yedi rakamını okuyor. Onlar kayboluyorlar. Sonra on dört olarak görüyor. Rüya çok manalydı.

Ödemiş Hapishanesi. Ön sırada soldan ikinci Rasin Tekeli
(23.05.1982)

18 Mart 1982'de Tire savcısı gelip ifadelerimizi aldı. İçimizde derse yeni gelenler vardı. Onları kurtarmak için, ilk ifademiz gibi mevlit için toplandığımızı söyledik. Tabi Risale-i Nur'u okuduğumuzu da söyledik. O gün kırk kişi tahliye oldu. On yedi kişi kalmıştık.

22 Mart 1982 günü askeri bir otobüsle Tire'ye gönderildik. Yüzbaşı bize kelepçe vurdurmadı. "Ben bunların masum olduklarını biliyorum" dedi. Aynı gün sorgu hâkimliğine çıkarıldık. Yine ilk ifadelerimiz gibi konuştuk. Neticede Risale-i Nur'a sahip çıkanların tevkifleri devam etti. Üç kişi daha tahliye oldu. On dört kişi kalmıştık. Görülen rüya kader programını teyit ediyordu.

Biz on dört kişi kelepçeli olarak, 30 Nisan 1982'de Ödemiş kapalı cezaevine gönderildik. Bizi 11. koğuşa verdiler. Koğuşa; Akif Dağ, Ersan Temiz, Ali Düzdemir, Rasin Tekeli olmak üzere bizden dört kişi bulunuyorduk. Yeni cezaevinde yataklar demir ranzalıydı. Ayrıca yemekhane ve bahçesi de vardı. Namazları cemaatle kılmaya başladık. Kısa zamanda on yedi kişi olduk. İslamiyet'i anlatıyor, sorulara cevaplar veriyorduk. 14 Mayıs 1982'de kelepçeli olarak mahkemeye gittik. 18 Haziran'a gün verdiler. Günlerimiz arkadaşlarla uyum içinde Kur'an ve Cevşen okuyarak geçiyordu.

Mahkeme gününün nasıl geldiğini bilemedik. Yine bizi altın bileziklerle (kelepçelerle) götürdüler. Hüviyet tespitinden sonra ifadelerimiz alındı. Mahkeme Reisi yazdırırken lehimize düzenliyordu. Avukatlar 1981 sıkıyönetim mahkemelerinin vermiş olduğu beraat kararlarını verdiler. Neticede hepimiz tahliye olduk. Birkaç mahkemeden sonra da af şümülüne girdik. Toplam üç buçuk ay hapiste kalmıştık. Bu hadise de civar ilçelerde birçok hizmete vesile olmuştu...

TÂHİRÎ MUTLU VE RE'FET BARUTÇU AĞABEYLER TEBESSÜM ETTİLER?

1959'da Üstad'ımızı ziyaretten sonra arkadaşlardan ayrılıp İstanbul'a gittim. Ali İhsan Yurt Ağabey ile bir akşam Emirgan'da derse gittik. Ali İhsan Yurt İstanbul'un ilklerindedir. Bir pastanenin üst katı dersaneydi, oraya çıktık. Tâhirî Mutlu ve Re'fet Barutçu Ağabeyler de orada bulunuyordu. Ders arası çay sohbetinde Tâhirî Ağabey, Re'fet Ağabey'in kulağına eğildi bir şey söyledi. Tebessüm ettiler. Re'fet Ağabey merakımızı giderdi: "Tâhirî diyor ki; Denizli Medrese-i Yusufiyesi'nde, 'siz İstanbul'da üniversiteli talebe ve asistanlarla ders yapacaksınız' deseler, inanabilir miydik?"

Şimdi ben de o hapis günlerimizi düşünüyorum, bir de bugünlere bakıyorum. Cenab-ı Hak muvaffak etti elhamdülillah. Hizmetler Allah'ın lütuf ve inayeti ile ilerliyor. Nereden nerelere gelindi. İnşallah bu iman hakikatleri insanlığın kurtuluşuna vesile olup, kıyamete kadar devam edecektir.

Son olarak şunu ifade edeyim. Burada bizim bir hocamız vardı. Fehmi Hoca. Âlim bir zattır kendisi. Yıllarca Tire'nin en büyük ve en eski Necip Paşa Kütüphanesi'nde vazife yaptı. Sonra Tire Alaybey Camisi imamlığından emekli oldu. Ben ona eski yazı risaleleri okuttum. Bana dedi ki: "Oğlum, ben bu kadar, kütüphaneler dolusu kitaplar okudum. Risale-i Nur gibi insanın nefesine gelen sualleri soran ve cevap veren bir kitap daha görmedim. Bunları bütün gençliğin okuması lazım ve zaruridir" dedi.

Merhum Hasan Basri Çantay'ın ilk baskısından itibaren Meâl-i Kerimlerini okurdum. Bir mektupla kendisine Risale-i Nur hakkındaki kanaatini sorduk. Cevaben bir mektup yazdı:

"Risale-i Nur, Kur'an-ı Kerimin imani ayetlerinin tefsiridir. Nur talebeleri Sûre-i Ve'l-Asr'ın manasını yaşıyorlar. Onlar benim göz bebeğimdir. Cenab-ı Hak iki cihanda hândan etsin" şeklinde bir cevap yazdı.